

DEZE GODDELIJKE LEUGENS

Een onsterfelijke
liefde, een tirannieke god
die hunkert naar macht,
een goddelijke boom
die hen verbindt

RACHELLE RAETA

DEZE GODDELIJKE LEUGENS

Eerder verscheen van Rachelle Raeta bij Zomer & Keuning:

Peaches & Honey-serie:

Deze onsterfelijke beloftes

Rachelle Raeta

DEZE GODDELIJKE LEUGENS

Peaches & Honey-serie – deel 2

Vertaling Erika Venis

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020559460

ISBN e-book 9789020559477

ISBN audioboek 9789020563078

NUR 334

Copyright Nederlandse vertaling © 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning,
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2024 Rachelle Raeta

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *These Godly Lies* door Tor Publishing Group, een imprint van Macmillan Publishing Group, LLC.

Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Creative Artists Agency LLC.

Vertaling Erika Venis

Omslagontwerp © 2026 Tor Publishing Group

Omslagillustratie Arcangel

Omslagontwerp Nederlandse editie Het Omslag Atelier

www.zomerenkeuning.nl

www.rraeta.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden veeleenvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor degenen die ons ontvallen zijn en de draden van
verandering die hun herinnering in ons verweven

Ooit hield hij zijn herinneringen voor zich, schermde ze af met een hartstocht die hun waarde verraadde. Nu pakt hij ze stuk voor stuk in als een geschenk en bekijkt dan haar gezicht terwijl ze de lagen van zijn essentie pelt. Alleen zij kan kwetsbaarheid laten aanvoelen als een opluchting.

CALIFORNIË, VERENIGDE STATEN HERFST 1955

Voor het eerst in bijna een millennium voelt het alsof Anna niet eeuwig de tijd heeft.

Er zijn zevenhonderdzeventig jaar verstreken sinds Khiran onsterfelijkheid in haar handen legde. Ooit dacht ze dat ze een eeuwigheid hadden, dat de tijd zich oneindig voor hen uitstrekte.

Inmiddels weet ze beter.

Ze weet dat er altijd gevaar heeft bedreigd, ook toen ze de naam van dat gevaar nog niet kende. Ze weet dat Khirans bezoeken, hoe vaak hij komt en hoelang hij durft te blijven, altijd werden gestuurd door de angst dat degene die hij de Eerste noemt, achter Anna's bestaan zou komen en daardoor zou beseffen dat er een onsterfelijke perzik was gestolen van zijn boom.

Er zijn twee jaar verstreken sinds ze Khiran heeft overgehaald om te blijven; sinds ze hem ervan heeft overtuigd dat het risico dat het ooit zou eindigen opwoog tegen het geluk dat ze in elkaar vonden. Maar toch blijft hij steeds maar drie nachten achter elkaar, soms

minder. Nooit meer. In sommige opzichten is het niet heel anders dan alle eeuwen die ze daarvoor met elkaar hebben gedeeld. Khiran was altijd al maar kort aanwezig in haar leven, zijn bezoeken waren sporadisch en zonder een vast patroon, maar nu voelt ze zijn afwezigheid sterker. Soms, als haar bed koud is en zijn plek naast haar leeg, bedenkt Anna verdrietig dat hun leven samen er nog altijd op neerkomt dat ze voornamelijk gescheiden leven. En toch heeft ze er nog geen moment spijt van gehad dat ze voor hem heeft gekozen.

Als ze alleen is, vult Anna haar dagen met dingen die haar vreugde brengen: ochtenden in de tuin, met de zon op haar huid en de smaak van honing op haar lippen. Als hij terugkeert, vult hij haar lege delen met alles wat ze heeft gemist. Zijn stem. Zijn aanraking.

Hij vertelt haar verhalen.

Verhalen waarin waarheden verweven zitten en vezels die zijn gesponnen van herinneringen uit een lang, vervaagd verleden. Hij breidt zijn verleden aan elkaar voor haar en levert haar elke droom, elke angst in één verhaal per keer. Hij vertelt haar alles wat ze altijd al heeft willen weten, zelfs wanneer het antwoorden zijn op vragen waarvan ze niet wist dat ze die moest stellen. Anna koestert ze allemaal, de lappendeken van zijn leven groeit steekje voor steekje tot zij zich erin kan wikkelen.

's Avonds kruipen ze tegen elkaar aan, soms in het bed, soms op de bank. Af en toe in het weiland, waar de inheemse bloemen haar huid kietelen en gesloten bloemblaadjes haar wangen kussen terwijl ze opkijkt naar een sterrendeken en de sterrenbeelden aanwijst die zijn naam dragen.

Vanavond liggen ze in de woonkamer onder een quilt die Anna zelf heeft gemaakt. Het vuur knettert in de haard en vult de kamer met warmte en licht terwijl de wind door de bomen fluit en de herfstregen tegen haar ramen beukt alsof de storm wil binnendringen. Ze ligt tegen zijn borst, haar adem fluistert tegen zijn hart terwijl hij met zijn vingertoppen lui de lijn van haar schouderbladen volgt, met elke streling langzamer.

‘Als kind zat ik graag bij het vuur,’ mompelt hij tegen haar haren, waarna hij even anders gaat liggen en een kus op haar kruin zet. ‘Ik lag voor de haard en keek naar de vlammen die dansten tot de warmte me in slaap suste.’

‘Ik kan me je moeilijk als kind voorstellen.’ Die bekentenis is even zacht en loom als de vingers die nu met de punten van haar haar spelen.

‘Ik kan het me ook meestal niet goed herinneren,’ bekent hij. ‘Dat gebeurt blijkbaar wanneer je het te druk hebt om lang stil te staan bij dingen. De herinnering vervaagt tot er alleen nog beenderen over zijn.’

Anna denkt aan alles wat ze heeft meegemaakt, alle banden die ze heeft gevormd. Het enige wat ze zich echt herinnert, is wat ze bewust heeft onthouden. Haar eerste jaren in Engeland, de tegenspoed die ze had in Frankrijk... de enige dingen die ze helder voor de geest heeft, zijn de momenten met hem en Piers. Alle pijn, alles wat aan haar vrat, is weggerot tot ze alleen nog maar weet dat ze er op een bepaald punt waren.

Tijd verandert alles. Soms wist het ook dingen.

‘Mijn vroegste herinnering was dat ik werd weggenomen, de rook en de angst. Maar inmiddels is het meer een besef dan een echte herinnering.’ Ze brengt haar kin omhoog en kijkt hem aan. ‘Het is een vreemd idee dat zo’n cruciale gebeurtenis in mijn leven op een gegeven moment niet langer belangrijk genoeg was om te onthouden.’

Khirans hand verdwijnt van haar onderrug en veegt een verdwaalde krul uit haar gezicht. Hij blijft er even hangen en streelt haar voorhoofd. ‘Wij hebben een tegengesteld begin. Jouw verhaal begint ermee dat je werd geroofd, het mijne dat ik werd verlaten.’ Hij leunt naar voren zodat hun neuzen elkaar raken. Als ze zou willen, zou Anna al zijn wimperharen kunnen tellen. ‘Ik kwam bij Eira terecht omdat ik ongewenst was. Ik heb nooit geweten waarom, ik was nog te jong om het te begrijpen. Ik weet ook niet of Eira het begreep. Ik

wist alleen dat ik alleen was, en toen niet meer.'

Anna's voorhoofd rimpelt, ze laat zijn woorden door haar gedachten gaan en brengt dan haar hoofd omhoog, leunt op haar elleboog en gaat boven hem hangen. 'Was je nog maar een kind toen je Eira ontmoette?'

Hij heeft nog nooit gesproken over zijn leven ervoor. Voordat hij de perzik at. Voordat hij een god werd.

Ze had er nooit bij stilgestaan dat ze ernaar kon vragen. In het begin had ze naar hem opgekeken zoals stervelingen naar de hemel kijken en daar hun goden in de sterren zien staan. Hij was oeroud en machtig, het leek een onmogelijke gedachte dat hij ooit iets anders kon zijn geweest. Later, toen ze tientallen levens had ervaren, was haar eigen begin zoiets abstracts geworden dat ze nooit had nagedacht over het zijne.

'Wist je dat niet?' vraagt Khiran.

'Hoe moest ik dat weten? Je hebt het me nooit verteld.'

Hij haalt zijn schouders op. 'Eerlijk gezegd dacht ik dat Eira er een groot genoeg uit zou putten om je gênante verhalen over mijn jeugd te vertellen.' Hij trekt zijn neus geïrriteerd op. 'Ze genoot er in elk geval van toen ze mij eronder liet lijden.'

Anna proest, haar haar ligt uitgespreid over het tapijt terwijl ze weer naast hem gaat liggen en haar arm onder haar hoofd legt bij wijze van een kussen. 'Ze had het liever niet over jou. Volgens mij was ze bang dat ze per ongeluk iets zou zeggen waarvan jij niet wilde dat ik het wist.'

'Zoals gênante verhalen uit mijn jeugd?'

Ze schopt tegen zijn schenen, maar er zit geen kracht achter. Het is eerder een vermaning dan een straf. 'Als je niet zoveel geheimen voor me had gehad, zou ik die misschien wel te horen hebben gekregen.'

Khirans glimlach verdwijnt en hij vraagt nuchter: 'Zit het je nog altijd dwars?'

'Ja.' Er zijn tientallen dingen waarvan ze wenst dat hij die anders

had gedaan, maar dat verandert niets aan het eindresultaat. Hij zal altijd denken dat hij het beste met haar voor had, net zoals zij altijd zal denken dat hij daarin geen gelijk had. Waar het om gaat, is dat het gebeurd is, dat hij erop vertrouwt dat zij vanaf nu de last met hem zal dragen. ‘Vind je het eng? Dat je geen geheimen meer voor me hebt?’

‘Nee,’ fluistert hij, terwijl hij een teder kusje op haar voorhoofd zet. ‘Je had gelijk dat je dat van me eiste. Het voelt... bevrijdend. Dat ik bij jou niet op mijn woorden hoeft te letten.’

Ze bijt op haar lip in een armzalige poging om haar glimlach te onderdrukken. ‘Dat is een goed antwoord. Bijna perfect zelfs.’

‘Bijna? Misschien had ik het beter moeten instuderen. Er wat poëtische bespiegelingen aan toe moeten voegen over je superieure verstand en je goddelijke schoonheid?’ Hij grijnst scheef.

‘Hm,’ bromt ze. ‘Dat zou niet erg zijn geweest.’

‘Ik zal het noteren voor de volgende keer,’ belooft hij.

Anna kijkt hem aan, prent elk vlekje groen in zijn irissen in haar geheugen. Die gewoonte heeft ze sinds kort ontwikkeld. Zo kan ze verwerken dat ze hem ruim een decennium niet heeft gezien. Elke keer dat hij vertrekt, voelt ze nog een onderhuidse spanning. Die zingt in haar oren, slaat neer op haar hart. Soms legt ze haar hand op haar borst en dan voelt ze de pijn zo hevig dat het lijkt alsof ze haar hart tegen haar handpalm voelt trillen, alsof ze hem op een van haar bijenkorven heeft gelegd.

Misschien voelt hij dat ook.

Als hij weggaat, speelt er altijd een schaduw om zijn glimlach, een schaduw die wordt geworpen door zijn fouten uit het verleden. Het doet er niet toe dat ze hem heeft vergeven, het doet er niet toe dat ze hem gelooft als hij belooft dat hij het nooit meer zal doen. Ergens is ze nog steeds bang dat hij nooit meer zal terugkomen wanneer hij weggaat. Waarschijnlijk zal het nog tientallen jaren duren voordat dat gevoel helemaal weg is. Silas had gelijk toen hij tegen haar zei dat verbroken vertrouwen meer tijd nodig heeft.

Anna fronst, de gedachte houdt haar bezig. Het zijn haar zaken niet, niet echt, maar toch blijft de vraag rondzeuren. ‘Silas zei iets tegen me, toen hij ons hielp met het herplaatsen van kinderen tijdens de hongersnood.’

Nog een kus, dit keer op haar mondhoek. ‘De Herder?’ mompelt hij. Het lijkt alsof hij zich eerder druk maakt over het volgen van haar kaak met zijn lippen dan over hun gesprek.

‘Hij wordt liever Silas genoemd,’ snuift ze. ‘Ik snap niet waarom jij en Eira zo koppig doen over zijn naam.’

‘Hij moet dat privilege nog verdienen.’

‘Dat hij ons geheim bewaart is niet genoeg om jullie respect te verdienen?’

‘Hij heeft mijn respect en mijn dankbaarheid,’ verbetert hij haar, met een zucht in zijn stem. Hij komt net genoeg omhoog zodat hij haar kan aankijken. ‘Mijn vertrouwen is minder eenvoudig te winnen. Ik ben niet zo gul met mijn vriendschap als jij, Anna.’

‘Misschien dat je daarom zo weinig vrienden hebt.’

‘Beter een eenzame dwaas dan een dode.’

‘Je kunt niet sterven.’ Dat is een herinnering voor hen allebei.

Zijn lippen verwringen tot een berustend soort glimlach. ‘Je kunt op verschillende manieren sterven,’ mompelt hij, met zijn hand teder om haar kaak. Zijn duim volgt de lijn van haar wang, zijn ogen zijn donker door de nachtmerries die haar naam dragen. ‘Stel je vraag, Anna.’

Ze wil de schaduwen in zijn blik verjagen, maar slikt die aandrang weg en bevochtigt haar lippen. ‘Wat is er met Eira gebeurd? Het enige wat Silas wilde zeggen was dat ze hem terecht wantrouwde, dat ze was verraden.’ Ze fronst en probeert de herinnering boven te krijgen. ‘Ik kreeg de indruk dat hij wilde zeggen dat jullie allebei verraden werden.’

Khiran zucht lang, laat haar los en gaat op zijn rug liggen. ‘Ik had een ander soort vraag verwacht.’

‘Maar wil je wel antwoord geven?’

‘Ja. Ik weet alleen niet goed of ik het kan.’ Hij staart naar het plafond, zijn voorhoofd nadenkend gefronst. ‘Ik was erbij toen het gebeurde, maar ik was nog heel jong. Ik begreep het niet allemaal.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Of misschien wel, ooit, maar het is een herinnering die ik niet heb vastgehouden.’

Jong. Het woord weergalmt in Anna’s oren. Op de een of andere manier weet ze het antwoord voor ze de vraag stelt. ‘Het was toen je nog sterfelijk was.’

Hij kijkt haar aan en de frons in zijn voorhoofd wordt dieper. ‘Hij heeft je echt verder niets verteld, hè?’

‘Hij zei dat het niet zijn verhaal was.’ Ze haalt haar blote schouder op en trekt de quilt tegen haar borst. ‘Misschien is het ook niet het jouwe. Het is Eira’s verhaal.’

‘Nee, dat is het niet.’ Achter hem verschuift het houtblok iets zodat er vonken opvliegen uit de sintels. ‘Het is meer mijn verhaal dan van iemand anders. Ik kon onsterfelijk worden omdat Eira’s vertrouwen werd geschaad.’

Het verhaal gaat als volgt.

Ooit, toen de wereld nog jonger was, was Eira dat ook. Ze stond bekend onder meerdere namen: Eir, Hygieia, Panacea, maar iedereen noemde haar genadig. Ze genas de zieken en hielp moeders. Ze was mooi en haar ziel was levendig en vol hoop. Maar bovenal was ze gelukkig. Ze gaf om de mensen en de mensen gaven om haar.

Tot ze dat niet meer deden.

De wereld veranderde. Langzaam maar zeker riepen steeds minder stervelingen haar hulp in en de stemmen van twijfelaars klonken luider dan de waarheid. De remedies die ze leverde werden veracht in plaats van gewenst. Alle hoop die ze ooit koesterde voor de mensheid en zijn kansen verwelkte en zij verwelkte mee. Haar gouden haar werd grijs en haar handen werden even verweerd en knoestig

als haar hart. Eira de genadige zonderde zichzelf af, bitter en gewond.

Sommigen zeggen dat ze het huisje in de weide vond, anderen zeggen dat ze het zelf bouwde, steen voor steen, tijdens jaren van verdriet. Hoe dan ook, ze bleef er. Ze stak alle liefde en zorg die de stervelingen weigerden in de grond en genas haar verdriet met alle warmte in haar hart tot het huis dat ze had gemaakt net zo'n deel van haarzelf was geworden als haar hart. Haar magie, de magie die ze ooit had gebruikt om de pijn van anderen te verlichten, ontwikkelde zich zodat ze genadig kon zijn voor zichzelf.

Jarenlang zocht niemand haar op. De wegen die naar haar leidden, raakten begroeid, het bos slokte ze op alsof ze nooit hadden bestaan. Een eeuw ging voorbij, toen twee, toen drie. Al snel bleef alleen het pad over, zo smal dat het bos zich ernaar uitstreckte zodat het bij iedere stap je schouders raakte.

Eira plantte elk seizoen weer haar zaadjes en verzorgde haar tuin, maar ze stak er geen liefde in. Ze putte geen trots of vreugde uit de maaltijden die ze bereidde of de overvloed die ze oogstte. Ze handelde plichtmatig en elk nieuw jaar voelde als het vorige. Tot ze op een herfstochtend wakker werd en de weide bedekt was met een dun laagje glinsterend ijs en haar eentonige leven werd doorbroken door de ontdekking van een reeks kleine, schuifelende voetafdrukken.

Op de een of andere manier had een kind haar pad ontdekt. Een straatkind, gekleed in niets anders dan versleten kleren en vuil, dat ineengedoken beschutting zocht bij de houtstapel. Eira vond dat hij er eerder uitzag als een bang dier dan als een kind.

‘Hoe heet je?’ vroeg ze. ‘Waar kom je vandaan?’

Het kind gaf geen antwoord.

Eira probeerde het nog een keer, en nog een keer, in elke taal die ze kende. Hoewel hij eruitzag alsof hij vier zomers oud was, leek het alsof de jongen geen enkele taal spraak. De harde schil die Eira's hart beschermde, barstte. ‘Laten we eens zorgen dat je warm wordt,’ zei ze geruststellend. ‘En dat je iets te eten krijgt.’

Ze stak haar verweerde hand uit en wachtte tot hij die zou aan-nemen. Sommige dingen zijn universeel. Haar glimlach, haar geduld, die hadden geen vertaling nodig. Hij legde zijn hand in de hare en vertrok geen spier toen ze hem naar de deur leidde.

Vanaf die dag vond Eira een nieuw leven. De massa's waren niet langer geïnteresseerd in haar magie of haar genade, maar het kind wel. Ze gaf hem te eten en stopte hem in bad, leerde hem wat ze wist over taal en genezen en liefde, en de rimpels in haar gezicht trokken glad en het zilver in haar haar warmde op tot het blond was als honing. Tegen de tijd dat de jongen een paar jaar ouder was, waren alleen de rimpels rond haar ogen en het eelt op haar handen nog over.

Ze waren gelukkig samen.

Het kind veranderde van een half-verhongerd wezen in een jongen die voortdurend vragen stelde. Met een warm bed en een volle maag begon hij de schoonheid te zien van de bloemen die hij voorheen gedachteloos had vertrappeld, keek hij bewonderend toe hoe vogels duikvluchten maken, zonder dat hij bedacht hoe hij ze zou vangen. Hij leerde hoe hij moest glimlachen. Leerde hoe hij moest lachen. Onder de goede zorgen van Eira vond hij de kindertijd die hem eerst was ontzegd.

Zo brachten ze drie jaar samen door en ze vonden geluk en ver-binding bij elkaar. Vier jaar waarin ze vruchten plukten uit de bomen en wortels oogstten uit de grond, waarin ze maaltijden deelden en avonden bij het vuur zaten terwijl Eira verhalen verzoon waarin de jongen zich kon verliezen.

Het drong nooit tot hem door wat ze was, wist nooit genoeg waar-door hij ging twijfelen over de verschillen tussen hen. Toen er gelei-delijk weer meer mensen haar pad vonden, vond hij het niet vreemd dat ze allemaal andere talen spraken en tot andere goden baden. Hij leerde hun talen en hun gewoontes, leerde de goden herkennen die ze aanbaden. Zijn kinderverstand rationaliseerde alles; hij keek naar zijn leven, zijn ervaringen, en paste ze in de mal die hij kende.

Als iemands wereld klein is, worden verschillen al snel vreemd en zet je alles wat herkenbaar is op een voetstuk. Als de jongen niet het voordeel had gehad van de jeugd en magie die mensen uit allerlei afgelegen plekken naar zijn deur leidde, zou hij misschien ook dezelfde bekrompen blik hebben gehad. Maar hij zag Eira's bezoekers nooit als vreemd of anders. Hij ging er gewoon van uit dat verschillen er nu eenmaal bij hoorden, dat burens verschillende liederen zongen maar om dezelfde tafel zaten. Dat de buitenwereld dezelfde wetten kende als de weide. Alles groeide onder dezelfde zon, de bomen en de bloemen, het gras en de zaadjes die ze in de tuin zaaiden. De jongen besloot al vroeg dat mensen allemaal hetzelfde waren.

Dat was natuurlijk ongelofelijk naïef, maar het was wel een mooie gedachte. Eentje die hij maar met moeite kwijt zou raken. Gedachtes kunnen lastig zijn, in dat opzicht. Ze kunnen zich zo diep ingraven dat ze onderdeel van je worden. Eeuwenlange gruwelen konden het niet wegbranden. Zelfs toen hij zag dat de wereld anders was dan hij had gedacht, bleef dat stukje van hem geloven dat het zo zou kunnen zijn. Eira's zorgen hadden hem er toe veroordeeld dat hij er altijd het beste van hoopte, terwijl de wereld hem erop voorbereidde dat hij het ergste moest verwachten.

Maar daar, in Eira's weide en met een kinderlijk begrip van hoe de wereld buiten de weide in elkaar zat, was de jongen voor niets en niemand bang. Het kwam nooit in hem op dat zoiets onschuldigs als de waarheid, zo goedbedoeld als een nobel streven, een sinister resultaat zouden kunnen hebben. Dus toen hij de enige vrouw ontmoette die zijn verzorgster een vriendin noemde, had hij evenveel achting voor haar als voor de genezeres zelf.

Zijn eerste aanblik van haar is een herinnering die hij heeft vastgehouden. Hoe kon hij vergeten dat ze niet via het pad naar de weide kwam maar via de rivier? Ze kwam uit het diepste deel tevoorschijn terwijl het water om haar heen gutste, ijsig en onverbiddelijk door de smeltende sneeuw, maar ze liep met vaste tred. Vol zelfvertrouwen

dat de aandacht trok. De rivier boog zich naar haar wil, kroelde om haar voeten als een kat die smeekt om genegenheid. Boven het hoge gras, met de lentebloemen die hij had geplukt in zijn vuistje, keek hij toe hoe ze vanuit de rivier naar de oever liep, met niet meer dan een natte zoom van haar rok.

Ze beantwoordde zijn starende blik met ogen die hem deden denken aan de nachthemel, donker met speldenprikjes licht. Toen ze naar hem glimlachte, deed haar ronde gezicht tegen inktzwart haar hem denken aan de maan. Ze sprak tegen Eira in een taal die volstrekt nieuw voor hem was, maar Eira begreep haar en antwoordde in dezelfde taal met hetzelfde gemak als waarmee ze in elk ander dialect sprak dat ze in haar huis begroette. Later zou hij haar vragen of hij het ook mocht leren en ze zou antwoorden dat dode talen niet de moeite van het leren waard waren omdat hij nog zoveel andere talen onder de knie moest krijgen.

Een jaar ging voorbij en de vriendin keerde terug. De jongen begroette haar bij de deur, terwijl Eira achterin in het huis bezig was met een bevalling.

Ze stelde hem een vraag in een taal die hij niet begreep. Toen hij niet antwoordde, keek ze hem wat langer onderzoekend aan en probeerde het opnieuw, in de taal die Eira het meeste tegen hem gebruikte. 'Jij was hier eerder ook al.'

Het was niet meer dan een observatie, maar de jongen hoorde de vraag die erin besloten lag. 'Dit is mijn thuis,' antwoordde hij.

'Thuis.' De manier waarop ze het woord herhaalde, was vreemd, alsof het raar smaakte. Onbekend. 'Hoelang noem je Eira's huis al thuis?'

De jongen aarzelde, niet omdat hij gevaar voelde in de vraag, maar omdat hij het antwoord gewoon niet wist. 'Zo lang als ik me kan herinneren.'

Ze staaarde hem nog wat langer aan, met een frons tussen haar wenkbrauwen. De jongen vond dat het een beetje leek alsof ze bezorgd was. 'Hoeveel zomers ben je?'

Hij haalde zijn schouders op. Het had nooit belangrijk geleken. ‘Zeven?’

Ze knikte langzaam, alsof ze die informatie wegstopte. Later betrapte de jongen hen erop dat ze stilletjes met elkaar spraken in dezelfde taal die hij onmogelijk kon verstaan. Zijn naam viel niet, maar aan Eira’s steelse blikken zag hij dat ze het over hem hadden. De stem van de onbekende was zacht, maar de schouders van zijn verzorgster waren gespannen en haar woorden klonken fel, wat hem ongerust maakte.

Eira wilde hem niet vertellen waar het over ging, zelfs niet nadat haar vriendin was teruggekeerd naar de rivier en ze zich had laten wegvoeren door de stroming. Pas een paar maanden later begon hij het te begrijpen, toen Eira wegging om voorraden te halen en niet terugkeerde.

Eén dag werd twee dagen. Toen drie. Toen vier. Bezorgdheid drukte op zijn borst terwijl hij toekeek hoe het pad langzaam werd opgeslokt door het bos. Op de zevende dag trof hij Eira’s vriendin op de oever, met uitgestoken hand en een belofte op haar lippen. ‘Ik kan je naar haar toe brengen.’

Voor het eerst sinds hij bij toeval in Eira’s weide terecht was gekomen, sinds hij onderdak bij haar had gevonden, volgde hij een onbekende, weg van het huis. Met zijn handje in de hare leidde de vrouw hem naar de rivier en een wereld die er volstrekt anders uitzag dan de wereld die hij kende. Een wereld van takken in plaats van lucht, van wortels die zo groot waren dat ze uit de aarde verrezen als kronkelende paden die allemaal in dezelfde richting leidden, naar een Boom die zo grandioos was dat hij wel mythisch moest zijn.

Toen zag hij Eira, zag het verdriet in haar ogen, en al zijn verbazing verliet hem.

Ze was omringd door onbekenden, maar ze knielde maar voor een van hen. Er was er maar één die ze smeekte om hem met rust te laten. Een man in wit – wit haar, witte huid, witte gewaden. Een man van sneeuw en ijs.

Hij keek haar niet aan terwijl hij met zijn handen tussen de takken reikte en een gouden vrucht van de ledematen trok. Keek haar niet aan terwijl hij de vrucht inspecteerde. ‘Werkelijk, Eira,’ zei hij zalvend, maar er klonk wreedheid uit zijn woorden. Een langzaam gif vermomd als een geneesmiddel. ‘Je zou me moeten bedanken. Stel je voor hoe zwaar het zou zijn voor een hart dat zo kwetsbaar is als het jouwe om afscheid te nemen wanneer zijn tijd is gekomen? Ik geef je een geschenk.’

De jongen keek naar de vrouw die hij als familie beschouwde, met een knoop in zijn maag en zijn hart in zijn keel, terwijl Eira’s knieën ferm op de grond bleven. Haar stem klonk rauw, even zinloos als om regen smeken tegen een heldere hemel zonder wolken. ‘Alstublieft, gun hem in elk geval de kans om ouder te worden,’ smeekte ze. ‘Laat hem zelf kiezen.’

De Eerste lachte, en de jongen voelde het in zijn borst. Het omkleemde zijn hart als ijzer dat in de sneeuw is achtergelaten, een geluid zo bitterkoud dat het brandde.

Hij drukte de vrucht in de handen van de jongen. ‘Eet.’ Toen de jongen aarzelde, voegde hij een belofte toe aan het bevel. ‘Eet, en je zult eeuwig bij Eira blijven. Dat wil je toch wel graag?’

Dat waren uiteraard precies de juiste woorden, de jongen wilde niets liever.

Dus bracht hij de perzik naar zijn lippen, nam een hap en probeerde niet te zien hoe een verslagen blik de lijnen van Eira’s gezicht dieper maakte terwijl hij de hap doorslikte.

Hij kon de magie proeven, voelde hoe die omlaaggleed in zijn keel en opbloeide in zijn maag. Hij voelde de dwang om te veranderen, om anders te worden.

Eerst leerde hij hoe hij zijn lichaam kon veranderen. Hij ruilde slungelige ledematen in voor langere benen en sterkere armen zodat hij in bomen kon klimmen die eerst te hoog waren geweest en hij kon zwemmen in de stroom die ooit te sterk was. Op een dag stond

hij onder de schaduw van een havik en toen hij wenste dat hij kon vliegen, merkte hij dat hij dat kon. Als hij iets maar lang genoeg wenste, het intens genoeg voelde, zorgde de magie ervoor dat hij armen kon verruilen voor vleugels en voeten voor flipper. Toen hij ontdekte dat hij zijn gezicht kon veranderen, bootste hij bij wijze van spelletje de vreemdelingen na die Eira's huis bezochten: een oude man met een witte baard die als een borstel aan zijn kin hing, een sterrenbeeld aan gouden ringen en piercings dat het gezicht en de oren van een vrouw sierde.

Er stonden geen streepjes in Eira's deurkozijn die zijn groei markeerden, maar ze vonden andere manieren om die bij te houden. Zijn verstand groeide zoals dat van een kind, jaar na jaar en ervaring na ervaring, tot de jongen die hij was een echo werd van de man die hij was geworden. Hij had het gezicht en het lichaam waarmee hij was geboren toen al zo lang achter zich gelaten dat hij was vergeten hoe ze eruitzagen. Als het geheugen een rivier was, had hij ze losgemaakt, ze stroomafwaarts laten drijven met alle andere herinneringen waarvan het niet langer de moeite waard was ze tegen de stroom in mee te nemen.

Anna blijft liggen in de stilte die tussen hen hangt, terwijl de echo's van het verhaal om haar neerdalen. Allerlei vragen spoken door haar hoofd, maar de naamloze persoon eist de meeste aandacht op. De verrader. Degene die Silas bedoelde toen hij haar had verteld dat vertrouwen meer tijd nodig heeft als het eenmaal is verbroken. 'Wie was ze?'

'Kaia,' mompelt Khiran. Er schuilt verdriet in de toon waarop hij haar naam zegt. Spijt. 'Ik sprak over haar in het verleden. Zij en Eira waren ooit beste vriendinnen.'

Anna denkt aan de kristalheldere, blauwe oceanen en de smaak van mango. Denkt aan de godin tot wie de dorpelingen baden terwijl ze hun kinderen omhooghielden, en haar smeekten of ze geen honger

zouden lijden. Ze bestudeert zijn gezicht in het schemerlicht. Er moet nieuw hout op het vuur, de laatste vlammen zijn lusteloos, maar ze maakt geen aanstalten om op te staan. 'Je hebt medelijden met haar.'

'Ze bedoelde het niet kwaad,' zegt hij, terwijl hij zijn vingers gedachteloos over Anna's huid laat glijden. 'Veel later heeft ze aan me bekend dat ze moeder was voordat ze godin werd, dat ze een kind had opgenomen, net zoals Eira had gedaan. Ze kende het verdriet dat haar vriendin te wachten stond als ze op dezelfde manier afscheid moest nemen.' Zijn blik verandert, spijt spreekt uit zijn ogen. 'Op dat moment zag ik haar logica, ook al was ik het er niet echt mee eens. Toen trof ik jou met een kind op schoot, angst in je ogen en de dreigende hongersnood in je maag. Ik keek toe hoe je hem opvoedde tot een volwassene waarna je jezelf ertoe dwong hem te laten gaan. Ik zag hoe het je verscheurde en hoelang het duurde voordat je hart was hersteld, en ik begreep haar keuze zoveel beter. Helaas leggen goede bedoelingen weinig gewicht in de schaal als je te maken hebt met de gevolgen.'

'Je hebt haar vergeven.' Een opmerking, geen vraag. Zijn woorden zijn te zeker, het kan niet anders. Anna ziet het aan de zachtheid in zijn ogen, hoort de waarheid tussen de woorden die hij uitspreekt en de woorden die hij binnenhoudt.

'Er viel niets te vergeven. Ik ben nooit kwaad op haar geweest.' Onder haar hand komt zijn borst omhoog en die daalt weer door een holle lach. 'Welk kind vindt het nou niet geweldig om te doen alsof ze iets anders zijn? Om de macht te hebben zijn nieuwsgierigheid te volgen, ongeacht hoeveel mijlen hij daarvoor moet afleggen of hoeveel oceanen hij daarvoor moet doorkruisen? Nee, ik zou nooit spijt kunnen hebben van de deur die Kaia voor me openzette. Niet als kind en ook nu niet. Ze heeft me een bestaan gegeven waar ik nooit van had kunnen dromen.'

'Is zij een van de weinigen die jij een vriend noemt?'

'Nee, vriend is niet helemaal het goede woord voor haar,' bekent

hij. 'Als ik Eira mijn moeder zou noemen, zou Kaia een tante zijn. Het was... lastig nadat ik onsterfelijk was geworden. De weide was mijn thuis, maar de Eerste wist waar hij me kon vinden.' Hij tuit zijn lippen in afschuw. 'Daarna kon zijn trouwste huisdier me altijd overal halen als hij dat wilde. Kaia was de enige andere die me veilig onderdak bood toen ze merkte dat ik daar behoefte aan had.'

Anna fronst. 'Hoezo lastig?' Hij aarzelt, waardoor ze weet dat het de juiste vraag was.

De glimlach die om zijn mondhoeken speelt, is scherp van wrok. 'De Eerste was minder verheugd over wat ik allemaal kon. Hij vond het even nutteloos als Eira's weide en haar paden.' De hand op haar rug verstilt en strekt zich uit tussen haar schouderbladen. Anna vraagt zich af of hij het verdriet in haar hart kan voelen. 'Hij had gehoopt dat hij nog een soldaat zou krijgen als hij onsterfelijkheid gunde aan een kind.' Hij lacht schamper. 'Dat was een dwaze gedachte. De perzik beïnvloedt ons allemaal op een andere manier. Magie heeft geen behoefte aan rede.'

Ze kan de behoefte om hem te zien, om zijn uitdrukking te peilen en zijn hart te meten, niet langer weerstaan. Ze komt overeind, het schuldgevoel poelt rond haar bovenbenen terwijl ze schrijlings op hem gaat zitten. Zijn ogen glijden omlaag, bewondering vermengd met aanbidding. Anna heeft meer levens geleefd dan mogelijk zou moeten zijn voor een sterveling, maar ze voelde zich pas een godin toen Khiran op deze manier naar haar keek. Ze wacht tot hun ogen elkaar ontmoeten, haar vingers glijden onder de zijne totdat hun palmen elkaar raken, en dan spreekt ze. 'Hij is een dwaas.'

Zijn ogen vonken, alsof ze een van zijn favoriete activiteiten heeft ontdekt. Misschien is dat ook zo. 'Wijze woorden voor iemand die hem nooit heeft ontmoet. Ik ben het volmondig met je eens.'

Anna leunt voorover, hun neuzen raken elkaar en hun verstrengelde handen liggen aan weerskanten van zijn hoofd. Ze is zo dichtbij dat ze de schaduwen in zijn ogen kan zien, de schaduwen die hij zelfs voor

zichzelf wil verbergen. 'Waarom klink je dan alsof je hem gelooft?'

Hij staart haar aan, met halfgeopende ogen en lippen in een sombere glimlach. 'Ik weet wat ik ben en wat ik niet ben.' Hij gaat rechtop zitten, hun bovenlijven raken elkaar terwijl zijn vingers uit de hare glijden en over haar armen zwerven met een gefluisterde zachtheid. 'Ik ben een meester van bedrog, van het bespelen van snaren, die machthebbers laat geloven dat hun beslissingen werden ingegeven door keuze, niet door invloed.' Zijn handen omvatten haar kaak, zijn duimen strelen haar jukbeenderen. Buiten rommelt de donder een fractie van een seconde nadat Anna de bliksemflits in Khirans ogen weerspiegeld ziet. 'Ik ben geen soldaat, Anna.'

Ze frons en grijpt zijn polsen. Het vuur is niet meer dan een vlam, meer licht dan warmte. Zonder het vuur begint ze de kou te voelen die onder de deur door sijpelt, maar zijn handen zijn warm op haar wangen. 'Waarom zou je dat moeten zijn?'

'Omdat dat precies is wat hij zal sturen, als het zover is. Soldaten.'

'JOU IN MIJN ARMEN HOUDEN IS NOG ALTIJD ALLE PIJN WAARD.'

Acht eeuwen lang zag Anna de wreedheid van de wereld. Ze leidt eindelijk een eenvoudig en rustig leven samen met Khiran, de god die haar onsterfelijkheid schonk. Maar Anna voelt diep in haar hart dat dit geluk van korte duur is...

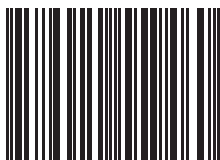
Wanneer haar bestaan – en de onsterfelijkheid die ze nooit had mogen bezitten – wordt ontdekt, hebben Anna en Khiran maar één optie: ze moeten vluchten. De Eerste, de machtigste van alle goden, duldt geen ongehoorzaamheid en zint op wraak. Samen blijven betekent offers brengen... maar ze zijn niet de enigen die de Eerste ten val willen brengen, noch de enigen die alles te verliezen hebben.

RACHELLE RAETA schrijft aangrijpende verhalen waarin magische elementen en menselijke emoties elkaar versterken. Met haar Peaches & Honey-duologie wist ze talloze lezers te raken. Het is een betoverende serie die niet alleen verkent wat het betekent om eeuwig te leven, maar ook hoe je wérkelijk leeft.

Z&K

www.zomerenkeuning.nl

9 789020 559460

NUR 334